

Arrest

nr. 309 618 van 11 juli 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X, in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige zoon X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. DECLERCQ
Amazonestraat 37
1060 SINT-GILLIS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige zoon X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 15 maart 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 februari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. DECLERCQ verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 3 februari 2020 België binnen met haar minderjarige zoon D. S. R. D. (hierna: verzoeker) en verzoekt op 7 februari 2020 om internationale bescherming. Dit verzoek wordt op basis van artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) ook in naam van haar zoon als vergezellende minderjarigen ingediend. Op 3 februari 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. X van 9 juni 2022 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster.

1.2. Op 2 augustus 2022 dient verzoeker in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Op 16 september 2022 laat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie weten dat verzoeker

wordt geacht afstand gedaan te hebben van zijn verzoek om internationale bescherming omdat hij binnen de vijftien dagen geen gevolg gaf aan de oproeping om zich op 8 augustus 2022 aan te bieden.

1.3. Op 22 december 2022 dient verzoeker in eigen naam opnieuw een verzoek om internationale bescherming in. Nadat de adjunct-commissaris dit volgend verzoek op 16 februari 2023 ontvankelijk verklaart, beslist hij op 8 februari 2024 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 13 februari 2024 aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Je verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit de stad Cojutepeque in het departement Cuscatlan, waar je samen met je mama (J. V. D. R. (...)) papa en zus vele jaren woonde. Nadat je ouders uit elkaar gingen, verhuisde je rond 2015 samen met je mama naar de gemeente Santa Cruz Michapa in hetzelfde departement. Jij ging naar school en tekende en ging naar je grootouders in je vrije tijd.

Een neef van jouw mama werd door bende 18 gerekruteerd en vervolgens vermoord.

Op 6 januari 2022 ging jij voetballen met je vriend op een plein in de buurt. Twintig minuten later kwam er een lid van bende 18 aan op het plein. Hij bleef naar jullie kijken. Op een gegeven moment rolde jullie bal in de richting van het bendelid, dat de bal tussen zijn benen vast bleef houden. Jij vroeg het bendelid hierop of hij wilde meespelen met jullie of iets anders wilde. Hij negeerde jouw vraag en merkte op dat jij niet uit de buurt kwam. Jouw vriend kwam dichtbij en stelde hem dezelfde vragen als deze die jij had gesteld. Het bendelid negeerde jouw vriend en pakte jou bij je kraag. Hij vroeg je om mee te gaan met hem, bij de oude vrouwtjes langs te gaan en te gaan zuipen. Uit angst antwoordde jij dat je dat zou doen, maar op een andere dag. Het bendelid vroeg je waarom je niet op dat moment mee wilde gaan en jij wist niet meer wat te zeggen. Jouw vriend probeerde tussenbeide te komen, maar werd uitgescholden door het bendelid. Het bendelid voegde eraan toe dat je met hem moest meegaan, gezien hij je anders zou vermoorden. Jij zei dat je niet mee kon gaan omdat je mama boos zou zijn, waarvoor het bendelid echter geen begrip toonde. Het bendelid benadrukte daarentegen dat je mee zou moeten gaan gezien de bende anders jou en je familie zou vermoorden, waarop hij ook te kennen gaf dat hij je zus en overige familieleden kende. Je vriend kwam opnieuw tussenbeide en trok jou weg van het bendelid, waarop jij wegrende. Wat verderop begon jij te huilen en besprak je de situatie met je vriend, die je aanraadde om alles te vertellen aan je ouders en de politie te bellen. Toen je thuis aankwam, vertelde je eerst aan je mama en later ook aan je papa dat je met de dood was bedreigd.

Je ouders beslisten dat het beter zou zijn voor jou om het land te verlaten omdat ze onder andere vreesden dat jij gerekruteerd of vermoord zou worden door de bende. Je ging samen met je ouders nog klacht indienen bij de politie. Hierna bracht je nog een maand door opgesloten in je huis, maar was altijd bang.

Op 2 februari 2022 verliet jij samen met je mama en zus El Salvador en nam jij het vliegtuig naar België.

Op 7 februari 2020 diende jouw mama een verzoek om internationale bescherming in dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in jouw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Voor dit verzoek werd op 7 februari 2022 weigeringsbeslissing genomen. Op 8 maart 2022 diende jouw moeder een beroep tegen deze beslissing in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die op 9 juni 2022 een arrest velde dat besloot tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing kan geen beroep meer worden ingediend. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Op 2 augustus 2022 diende jij in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Gezien jij geen gevolg gaf aan de oproeping om je aan te bieden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), werd je geacht afstand te hebben gedaan van je verzoek.

Op 22 december 2022 diende je opnieuw een verzoek om internationale bescherming in. Op 16 februari 2023 verklaarde het CGVS jouw verzoek ontvankelijk, waarna je de kans kreeg jouw verzoek toe te lichten tijdens een persoonlijk onderhoud.

Je bracht bovenstaand relaas aan en stelde dat enige tijd geleden bovendien een andere neef van je moeder bedreigd werd met een pistool door twee personen op een motor. De personen vroegen aan de neef van je

moeder of hij met hen mee zou komen, gezien hij anders zou sterven en ze vroegen tevens naar jou. De bendes kwamen deze neef eveneens thuis zoeken en vroegen op dat moment ook naar jou.

Je stelt te vrezen gerekruteerd of vermoord te zullen worden door bende 18.

Ter staving van je verzoek leg jij je paspoort neer, de identiteitsdocumenten van je moeder en zus, de geboorteaktes van jou en je zus, alsook een klacht betreffende jouw probleem met bendelid, een klacht die betrekking heeft op je neef, een psychologisch rapport en een video.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Uit jouw administratief dossier en de verklaringen die jij aflegde op het CGVS blijkt dat jouw verzoek om internationale bescherming uitsluitend berust op dezelfde gronden die uw moeder aanhaalde ter staving van haar verzoek van 7 februari 2020, waarvoor de beslissing nu definitief is. Jij wierp geen ander licht op de elementen die aan de basis van deze beslissing liggen zodat inzake jouw huidig verzoek vooreerst dienstig kan worden verwezen naar de beslissing inzake het verzoek van jouw moeder, dat mede in jouw naam werd ingediend. Deze beslissing luidt als volgt:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, dient vooreerst te worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzonder procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Uw asielrelaas bevat immers een opeenstapeling van eigenaardigheden en tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden die de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas onderuit haalt.

Om te beginnen zijn de verklaringen die u aflegt bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) over hoe uw zoon benaderd werd door een bendelid tegenstrijdig met uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). U had bij DVZ namelijk verklaard dat uw zoon samen was gaan voetballen met een buurjongen, dat een bendelid hen benaderde en zij toen beiden bleven staan omdat uw zoon dacht dat de buurjongen dit bendelid kende. Het bendelid zou uw zoon apart hebben willen spreken, naar uw zoon zijn toegekomen en afstand genomen hebben van de andere jongen (DVZ vragenlijst, p. 2, punt 5). Tijdens uw persoonlijke onderhoud stelt u de feiten echter volledig anders voor. De buurjongen zou namelijk niet in de buurt van uw zoon zijn geweest op het moment dat het bendelid uw zoon benaderde, maar zou ergens ver op het grote voetbalveld de bal zijn gaan halen (CGVS, p. 16, p. 18). Gewezen op uw tegenstrijdige verklaringen werpt u op dat de tolk bij DVZ u niet had verstaan omdat ze niet goed Spaans verstond en dat u er hetzelfde verklaard heeft als aan het CGVS (CGVS, p. 19). U had weliswaar in het begin van het interview gemeld dat u enkele dingen niet begrepen had bij het interview van DVZ, maar hebt eveneens verklaard dat u dan vroeg om zaken te herhalen en dat jullie elkaar dan weldegelijk hebben begrepen (CGVS, p. 2). Bijgevolg is het excuus voor uw tegenstrijdigheid uitermate zwak en weinig geloofwaardig gezien u bij DVZ eveneens uitvoerig verteld heeft over hoe uw zoon dacht dat de buurjongen het bendelid kende, maar ze hem geen van beiden kenden, hoe het bendelid uw zoon apart wilde spreken en

hoe de buurjongen nog steeds niet door had dat uw zoon dit bendelid niet kende (DVZ vragenlijst, p. 2, punt 5).

Ook uw verklaringen over het gedrag van het bendelid kunnen niet overtuigen. Dit bendelid zou namelijk eerst nog gedreigd hebben om uw zoon te vermoorden indien hij niet deed wat er van hem gevraagd werd, voor het bendelid niet veel later verdwijnt zonder meer (CGVS, p. 16, p. 19-20). Volgens u zou dit komen omdat I. (...), de buurjongen met wie uw zoon was aan het voetballen, terug richting uw zoon kwam (CGVS, p. 19). Dat het bendelid zich hier zomaar door zou laten afschrikken, is op zijn minst eigenaardig te noemen, gezien u ook verklaart dat dit bendelid ook al rondhing bij het voetbalveld voor hij uw zoon benaderde en dus logischerwijs wist dat uw zoon er niet alleen was (CGVS, p. 18). Dat uw zoon daarop ook niet eens gemerkt zou hebben dat dit bendelid vertrok, maar deze er gewoonweg plotseling niet meer was, terwijl deze persoon hem net nog met de dood zou hebben bedreigd, is eveneens weinig aannemelijk (CGVS p. 16).

Verder legt u ook tegenstrijdige verklaringen af over het tweede telefoontje dat u zou hebben gekregen. U liet bij DVZ namelijk optekenen dat u het tweede telefoontje kreeg op 25 januari 2020 (DVZ vragenlijst, p. 2, punt 5), terwijl u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS beweert dat u dit pas kreeg op 27 januari 2020 (CGVS, p. 21). Uw poging tot verschoning, dat het u moeite kostte om alles uit te leggen bij DVZ en u zich vergiste door de zenuwen (CGVS, p. 21), is uitermate zwak. Bovendien is uw gedrag ook uitermate vreemd. U veranderde namelijk pas van simkaart na het tweede telefoontje. Gevraagd waarom u dit niet onmiddellijk deed na het eerste telefoontje, dat u kreeg op 7 januari 2020, argumenteert u dat u dacht dat er geen andere telefoontjes zouden volgen en u zich op uw gemak voelde omdat u wist dat u het land ging verlaten (CGVS, p. 16-17, p. 21). U verliet het land echter pas op 2 februari 2020, dat u zich dan op uw gemak zou voelen, terwijl u na het eerste telefoontje bijna een maand in El Salvador zou moeten blijven, staat lijnrecht tegen uw beweerde vrees die er eveneens voor zorgde dat u in deze periode quasi opgesloten leefden en waardoor u uw land verliet (CGVS, p. 19-20).

Daarbij kunnen ook uw verklaringen over hoe u bijna opgesloten leefde niet overtuigen. Zo moet u drie maal worden gevraagd hoe u uw tijd juist doorbracht, voor u hier een concreet antwoord op kan geven (CGVS, p. 20). Het is daarbij ook vreemd dat u aan uw ouders vroeg om boodschappen te doen, maar u wel zelf naar buiten zou gaan voor zaken zoals reiskoffers kopen (CGVS, p. 17). Dat u dan ook nog eens verklaart dat jullie probeerden geen muziek op te zetten zodat ze zouden denken dat er niemand was, houdt helemaal geen steek, gezien jullie wel films keken en spelletjes speelden, u nog uw huis verliet samen met de vader van uw kinderen en uw moeder ook nog boodschappen voor u deed (CGVS, p. 20).

Verder is ook uw gebrek aan interesse in de situatie van de vader van uw kinderen bevreemdend. U zou hem nooit hebben willen vragen of hij nog problemen heeft gekend omwille van de problemen die u kende. Uw uitleg voor het CGVS, dat u geen goede communicatie met hem heeft (CGVS, p. 20), kan niet overtuigen en is overigens regelrecht tegenstrijdig met uw bewering voor DVZ dat u een goed contact hebt met uw ex-man ((DVZ vragenlijst, p. 2, punt 5). Jullie communicatie was meer dan goed genoeg om hem onmiddellijk te bellen toen uw zoon benaderd werd door een bendelid, om samen naar de politie te gaan en om hem te vertellen over het telefoontje dat u ontving de volgende dag (CGVS, p. 16-17). U hebt bovendien weldegelijk nog contact met hem gehad, gezien hij u nog verteld heeft over de situatie in kolonie San Antonio (CGVS, p. 20). Dit gaat bovendien over de problemen waardoor u met jullie kinderen El Salvador hebt moeten verlaten en waardoor u beweert te vrezen voor jullie levens. Er kan dan ook van u verwacht worden dat u enige interesse toont in de situatie van de vader van uw kinderen, zeker gezien uw bewering dat de verschillende bendes met elkaar praten en u daardoor niet bij de vader van uw kinderen zou kunnen gaan wonen (CGVS, p. 20). Dat u hier dan verder niet naar vraagt, ondergraaft nog verder de geloofwaardigheid van uw problemen.

Het is daarbij ook opvallend dat u de paspoorten van u en uw kinderen (documenten 1, 3 en 4) al aanvraag op 26 juli 2019, meer dan vijf maanden voor uw beweerde problemen. U zou deze paspoorten hebben aangevraagd omdat de vader van uw kinderen u toen al had gevraagd om uw kinderen in december 2019 te mogen meenemen naar Guatemala. U slaagt er echter niet in om een duidelijke reden of verdere details te geven over deze geplande reis. U beweert eerst dat de vader van de kinderen deze reis wilde ondernemen omdat hij een liefde had in Guatemala, maar u zou dit pas hebben ontdekt toen u in België was. Vervolgens komt u niet verder dat te zeggen dat ze Guatemala wilden bezoeken. Dat u zo weinig weet te vertellen over deze geplande reis, terwijl het gaat om een reis met uw kinderen over wie u het hoederecht had, kan maar weinig overtuigen, te meer omdat deze reis plots ook niet blijkt te zijn doorgegaan en u zelf ook zonder enige aanwijsbare reden uw eigen paspoort had aangevraagd. Dat het iets routineus was, kan wederom niet overtuigen, gezien noch u, noch uw kinderen al eerder een paspoort hadden gehad (CGVS, p. 14).

Tot slot getuigt ook uw houding niet van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Zo vloog u via Spanje naar België. Ondanks dat u zich in een EU-lidstaat bevond, liet u het na om in Spanje een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Uw eerste excuus, dat u niet wist dat ze in Spanje asiel verleende, spreekt u onmiddellijk daarna weer tegen door te stellen dat u hier wel achter kwam, maar er geen aandacht aan schonk toen u zocht waar u asiel kon aanvragen (CGVS, p. 13). Deze houding ondermijnt de geloofwaardigheid van uw problemen nog verder. Er kan namelijk redelijkerwijze van u verwacht worden dat als u werkelijk vreest voor uw leven, u ook zo snel mogelijk na aankomst in een ander land, een verzoek om internationale bescherming indient.

Voor de volledigheid dient er nog te worden opgemerkt, dat u aanhaalt dat er in El Salvador kolonies zijn waar je moet betalen om binnen te gaan, en dat je op de bus naast een bendelid zou kunnen zitten. Dit

betreft echter de algemene situatie in uw land (CGVS, p. 22-23). Het CGVS betwist noch ontkent dat delen van El Salvador worden geteisterd door een hoge graad van crimineel geweld, enkel dit feit volstaat evenwel niet een gegronde vrees, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen.

Nog verklaart u dat u woonde in een gebied dat gecontroleerd werd door de bende 18 en uw ex-echtgenoot woonde in gebied dat gecontroleerd werd door de bende MS. U verklaart echter over beide bendes dat zij niet echt een invloed hadden op uw dagelijks leven, noch toen u met uw echtgenoot woonde in kolonie San Antonio, noch toen u in Barrio El Centro woonde. U hebt ook nooit zelf iets moeten ondernemen toen u verhuisde van het gebied van de ene bende naar het gebied van de andere bende, en kreeg bovendien zelfs een soort toelating van de bende 18 om in uw huis in Barrio El Centro te wonen (CGVS, p. 7-9). De vader van uw kinderen kon bovendien, ondanks dat hij in het gebied van een rivaliserende bende woonde, naar uw wijk komen om de kinderen te zien (CGVS, p. 11). Bijgevolg kan louter het feit dat jullie woonden in gebieden gecontroleerd door andere bendes, ook niet dienen om een nood aan internationale bescherming in uw hoofd kenbaar te maken.

U maakt verder nog melding van een toxische sfeer op het werk. Het CGVS erop wijst er echter op dat u al stopte met uw werk in december 2019, en u hierover verklaart dat u nadat u stopte met uw werk, hier niet langer problemen meer door kende (CGVS, p. 11). Ook wat betreft uw neef, die in 2016 zou zijn vermist geraakt nadat hij betrokken raakte bij bendes, dient er op gewezen te worden dat u zelf nooit persoonlijke problemen heeft gehad door wat er met hem gebeurd is (CGVS, p. 17-18). Ook de vrees die u aanhaalt voor uw dochter, dat ze meisjes niet alleen vermoorden, maar ook verkrachten en in mootjes hakken (CGVS, p. 22), is louter hypothetisch. Bijgevolg kunnen geen van deze zaken dienen om een nood aan internationale bescherming in uw hoofd kenbaar te maken.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. De nieuwsberichten die u neerlegt houden geen enkel verband met de door u aangehaalde persoonlijke problemen, maar hebben slechts betrekking op de algemene situatie in uw wijk en dorp (CGVS, p. 14-15). De paspoorten van u en uw kinderen, uw identiteitskaart en de geboorteaktes van uw kinderen hebben verder enkel betrekking op jullie identiteit. Het vonnis van de rechtbank over uw echtscheiding heeft louter betrekking op de echtscheiding en het hoederecht over de kinderen. De reisinformatie heeft enkel betrekking op uw reisweg. Deze elementen staan hier niet ter discussie. De klacht die u neerlegt van de politie is louter gebaseerd op uw eigen verklaringen, de bewijskracht van dit document is dan ook gering.

De e-mail met opmerkingen die u het CGVS nog bezorgde op 25 januari 2022 via uw sociaal assistent bevat louter een omcirkeling van de tweede voornaam van uw moeder, meer bepaald 'Eldys', zonder enige duiding, maar waarvan op basis van uw identiteitskaart kan worden vastgesteld dat dit 'Gladys' zou moeten zijn. Dit heeft echter verder geen enkele betrekking op de door u aangehaalde feiten en doet dus ook geen enkele afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op <https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coifocussalvador.retouraupaysapresunepisodesmigratoire20210713.pdf>), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocussalvador.veiligheidssituatie20201012.pdf>), blijkt dat afpersing een alom-tegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocussalvador.veiligheidssituatie20201012.pdf>) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpliceerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Voor de volledigheid dient er te worden opgemerkt dat er ook ten aanzien van uw halfzus, G. V. G. D. E. (...), een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft dit bevestigd in haar arrest nr. 254 816 van 20 mei 2021."

Dat jij tijdens je eigen persoonlijk onderhoud nog aanhaalt dat twee personen op een motor een neef van je moeder tegenhielden en tevens naar jou vroegen, alsook dat er benadeelden naar je huis kwamen om naar de neef van je moeder en naar jou te vragen ligt wat jouw problemen betreft volledig in het verlengde van de hierboven ongeloofwaardig bevonden problemen (CGVS, p. 9). De geloofwaardigheid van jouw verklaringen dat de benadeelden jou nog zouden zoeken wordt dan ook automatisch onderuit gehaald. Het CGVS doet geen uitspraak over de geloofwaardigheid van de mogelijke problemen die een neef van jouw moeder zou hebben gehad. Hoe dan ook kom jij op basis van andermans problemen niet in aanmerking voor internationale bescherming.

Je haalt voor de rest tijdens je eigen persoonlijk onderhoud geen andere problemen aan. Bijgevolg kan jij evenmin een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aantonen.

De documenten die je neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Je paspoort en geboorteakte hebben betrekking op je Salvadoraanse nationaliteit en herkomst, die niet worden betwist. Hetzelfde geldt voor de identiteitsdocumenten van je moeder en zus en de geboorteakte van je zus.

Betreffende de klacht die betrekking heeft op jouw probleem met het bendelid, oordeelde het CGVS reeds zoals supra weergegeven dat de klacht slechts geringe bewijswaarde heeft gezien die louter gebaseerd is op de verklaringen van je moeder. De video heeft volgens jouw verklaringen betrekking op bendeleden die jou en een andere neef van je mama kwamen zoeken thuis (CGVS, p. 9). Jouw problemen echter werden ongeloofwaardig bevonden en desbetreffende video kan hier ook geen verandering in brengen. Zo kan de authenticiteit van die video, opgenomen door jouw familieleden, onmogelijk worden nagegaan en kan zulk een video –gezien er een volledig gebrek aan objectivering heerst gemakkelijk worden nagebootst. Betreffende de verdwijning van de neef van je mama in 2016 die betrokken zou zijn geraakt bij bendes, oordeelde het CGVS reeds -zie supra- dat jullie nooit persoonlijke problemen hebben gekend naar aanleiding van de problemen van die neef. Het psychologisch attest heeft betrekking op jouw mentale gezondheid en vermeldt dat je aan symptomen lijdt die wijzen op PTSD. Hoewel het CGVS dit betreurt, is dit gegeven op zich niet voldoende om in aanmerking te komen voor internationale bescherming.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er nog steeds geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat jij louter en alleen op basis van jouw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. Je hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdrede om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de beschikbare informatie (COI Focus Salvador. Situation Sécuritaire van 4 juli 2022 (beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocussalvador.situationsecuritaire20220704.pdf>), de COI Focus Salvador. Sécuritaire citoyenne depuis l'état d'urgence van 21 december 2023, de UNHCR guidelines van maart 2016) blijkt dat afpersing een historisch gekend fenomeen is in El Salvador waarin een migratieverleden geenszins bepalend is. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus Salvador. Situation sécuritaire depuis l'état d'urgence van 21 december 2023 (beschikbaar op [coi focus salvador. situation securitaire depuis letat durgence 20231221_2.pdf](#) (cgvs.be) of CGVS), en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat El Salvador een geschiedenis kent van wijdverspreid geweld, gepleegd door zowel de aanwezige bendes als de Salvadoraanse autoriteiten, die weliswaar steeds doelgericht en individueel van aard is geweest, en dit nog steeds is op heden. Zo stelde UNHCR in maart 2016 dat "most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons" en "In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise." (UNHCR Guidelines, p. 44-45).

Na een breuk in de akkoorden tussen de bendes en de regering heeft de Salvadoraanse overheid op 27 maart 2022 de noodtoestand ingesteld. Hoewel de noodtoestand de fundamenteën van de rechtsstaat aantast en de bendes evenmin volledig ontmanteld en weggevaagd zijn, heeft deze situatie er evenwel toe geleid dat de bendes op heden niet meer op dezelfde manier bestaan zoals El Salvador ze al decennia lang kende. Hun territoriale aanwezigheid en controle, hun hoofdzakelijke bron van inkomsten – afpersing – en hun interne structuur werden sterk ondermijnd met een positief effect op de veiligheid en het dagdagelijks leven van vele Salvadoranen als gevolg, in het bijzonder dan voor degene die voorheen leefden in een wijk onder controle van een bende. Zo blijkt uit de beschikbare informatie onder meer dat er opnieuw bewegingsvrijheid is, het aantal moorden verminderde en dat afpersing in het algemeen daalt. Waar er nog sprake is van geweld, is dit nog steeds doelgericht en individueel van aard.

In het kader van de noodtoestand hebben de Salvadoraanse autoriteiten op grote schaal personen gearresteerd en vastgehouden omwille van een (vermeende) band met de bendes, waaronder weliswaar ook vele onschuldige burgers die het slachtoffer zijn van willekeurige arrestaties. In deze context is er sprake van mishandelingen, het schenden van mensenrechten en vasthoudingen waarbij juridische procedures niet worden gegarandeerd. Ondanks deze ontwikkelingen in El Salvador is er echter geen sprake van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er actueel in El Salvador een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch dat er sprake is van willekeurig geweld. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Jij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de rechtspleging

Bij een schrijven van 4 juni 2024 vraagt verzoeker om de terechtzitting te verplaatsen naar een andere zitting omdat op de dag van de geplande zitting zijn eindexamen plaatsvindt en het niet mogelijk is om dit examen te verplaatsen. Hij voegt bij dit schrijven een attest waaruit blijkt dat hij aanwezig dient te zijn voor de examens van 20, 21, 24, 25 en 26 juni 2024. Ter terechtzitting legt zijn advocaat deze stukken nogmaals neer.

De Raad wijst erop dat de procedure ingevolge artikel 39/60 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) schriftelijk is. Overeenkomstig artikel 14, derde lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ondervraagt de voorzitter de partijen indien dit noodzakelijk is. Er is *in casu* evenwel geen grondslag om toepassing te

maken van deze laatste bepaling. Verzoeker kon en heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn advocaat, die zich ter terechtzitting wat betreft het verzoek tot uitstel van de behandeling van de zaak beperkte tot een algemeen betoog over het hoger belang van het kind en het belang van verzoeker om minstens het gevoel te hebben gehoord te worden, zonder evenwel concrete elementen aan te halen die verzoeker persoonlijk had willen toelichten en die een uitstel hadden kunnen rechtvaardigen.

Er zijn bijgevolg geen redenen voorhanden om uitstel te verlenen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 17 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: koninklijk besluit van 11 juli 2003), van artikel 14, derde lid, d), van het Internationaal Verdrag van 19 december 1966 inzake Burgerlijke en Politieke Rechten (hierna: BuPo-verdrag), van artikel 12 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 (hierna: Kinderrechtenverdrag), van artikel 24.1 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van *“het recht verhoord te worden”*. Tevens maakt verzoekster gewag van een manifeste appreciatiefout.

In een eerste onderdeel van het middel laat verzoekster gelden dat de (vrees voor) vervolging in hoofde van haar zoon – verzoeker *in casu* – is ingegeven door het feit dat hij tot een specifieke en kwetsbare sociale groep behoort (artikel 48/3, § 4, *sub d*), van de Vreemdelingenwet), *in casu* de groep van jonge jongens die het doelwit van bendes in El Salvador zijn en de groep van *“terugkeerders”*. Zij gaat hierbij in op de interpretatie van het begrip ‘sociale groep’ en op de veiligheidssituatie in El Salvador. Zij wijst er tevens op dat verzoeker nog minderjarig is en dus een risicoprofiel heeft. Ook merkt zij op dat verzoeker reeds door de bende 18 werd benaderd, zodat hij als kind een hoger risico loopt in geval van terugkeer. Zij besluit dat verzoeker terecht vreest *“het slachtoffer te worden van fysisch en psychologisch geweld door de bendes omwille van zijn weigering om gerekruteerd te worden”* en dat deze daden perfect vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet en als vervolgingendaden moeten worden beoordeeld.

In een tweede middelonderdeel gaat verzoekster als volgt in op de motieven van de bestreden beslissing:

“14. Verzoekende partij meent dat de grieven van de Commissaris generaal onvoldoende zijn om de ernst van de vrees die verzoeker heeft ondergaan in vraag te stellen.

Volgens de verwerende partij is het relaas van verzoeker niet geloofwaardig. In een hele beknopte beslissing motiveert de verwerende partij haar beslissing op basis van de volgende elementen:

- de ongeloofwaardigheid van de asielaanvraag van Mevrouw D. R. J. V. (...), de moeder van de Heer R. D. (...);

- het feit dat de documenten van de Heer R. D. (...) de vroegere conclusie niet kunnen omdraaien.

Overwegende, enerzijds, dat het CGVS zich niet uitspreekt over de risico's die de Heer R. D. (...) loopt om het slachtoffer te worden van gedwongen rekrutering door de bendes, gezien zijn - onbetwiste - profiel van jonge minderjarige Salvadoraan, rekening houdend met de huidige situatie van de bendes in El Salvador, de welke blijven kinderen onder dwang rekruteren.²¹

Uw Raad beoordeelde in dit verband tevens meermaals dat het risico objectief primeerde op de soms onduidelijkere verklaringen over bepaalde aspecten van een relaas:

« (...) » (RvV, nr. 43 080 van 6 mei 2010).

De in punten 8 tot 11 genoemde objectieve informatie de vrees van verzoeker volledig bevestigt. Aldus, in toepassing van de rechtspraak van Uw Raad, zijn de vrees van verzoeker voldoende aangetoond.

Anderzijds zijn de door de heer R. D. (...) en eerder door zijn moeder aangehaalde feiten zeer geloofwaardig, gezien de door de heer R. D. (...) overgelegde medische verklaring waaruit blijkt dat hij lijdt aan PTSS als gevolg van deze gebeurtenissen.

Verzoekende meent dat de grieven van de Commissaris-generaal op basis van de welke zij de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming status aan de Heer R. D. (...) weigerde, onvoldoende en niet draagkrachtig zijn.

Voorts is verzoeker van mening dat de door het CGVS gevolgde cascade-redenering het onmogelijk maakt zijn problemen met de bende 18 aan te tonen.

Er zijn immers voldoende elementen om zijn vrees als vastgesteld te beschouwen, ook op basis van de ervaring van zijn neef.

15. Ten meer, uit talrijke teksten, zowel in het Europees als in het Belgisch recht, blijkt immers dat de asielautoriteiten bijzondere omzichtigheid aan de dag moeten leggen bij verzoeken om internationale bescherming van kwetsbare personen en rekening moeten houden met hun kwetsbaarheid.

Artikel 20 (3) van de Kwalificatierichtlijn 2011/95/EU stelt:

« (...) »

Krachtens het Koninklijk besluit tot vaststelling van de procedure voor het CGVS, moet het CGVS rekening houden met deze kwetsbaarheid.

Bovendien, gelet op artikel 48/6 § 5 van de wet van 15 december 1980 en het CGVS-handvest voor het persoonlijk onderhoud moest de CGVS rekening houden van het profiel van verzoeker in de beoordeling van zijn vrees. Verzoeker herhaalt dat het CGVS-handvest voor het persoonlijk onderhoud ook leest:

"(...)"

Het CGVS heeft zijn plichten niet gerespecteerd. Het CGVS moest rekening houden van de leeftijd en gezondheidstoestand van verzoeker om het verzoek van verzoeker te beoordelen. Quod non.

Verzoeker is minderjarig. Hij heeft last van PTSS. Hij is dus bijzonderlijk kwetsbaar, des te meer met oog tot de objectieve informatie over bendes. De CGVS hield te weinig rekening van dit element.

De jonge leeftijd van de Heer R. D. (...) en zijn gezondheidstoestand vereisten bijzondere voorzichtigheid bij de behandeling van zijn asielverzoek in het algemeen.

16. Voorts heeft ieder kind krachtens artikel 14, lid 3, onder d), van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, artikel 12 van het VN-Verdrag inzake de rechten van het kind en artikel 24, lid 1, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie het recht om te worden gehoord over alle aangelegenheden die hem betreffen.

Deze normen zijn rechtstreeks toepasselijk in het Belgische recht.

Uit het Algemeen commentaar nr. 12 "Het recht van het kind om te worden gehoord" opgesteld door het Comité inzake de rechten van het kind, blijkt dat: "De staten die partij zijn, moeten ervoor zorgen dat het kind zijn mening kan geven "in alle aangelegenheden die hem of haar betreffen", hetgeen de tweede kwalificatie van dit recht is: het kind moet worden gehoord als de aangelegenheid die aan de orde is, hem of haar aangaat. Dit basisvereiste moet in acht worden genomen en in ruime zin worden opgevat

In dit verband moeten de door het CGVS gestelde voorwaarden kindvriendelijk en relevant zijn en het kind in staat stellen zijn mening te geven over alle belangrijke kwesties, zoals het risico van rekrutering of de huidige levensomstandigheden in El Salvador.

Het Comité voor de Rechten van het Kind stelt in punt 42:

"(...)"

Uit een verslag van het EASO-agentschap uit 2019, "EASO Report on Asylum Procedures for Children", blijkt ook dat :

"(...)"

Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel niet dat bijzondere maatregelen zijn getroffen. De loutere verklaring dat de minderjarige tijdens de hoorzitting werd vergezeld door een advocaat en een "speciaal opgeleide" beschermingsfunctionaris is niet voldoende. Dat allereerst erop gewezen dient te worden dat het CGVS zeer vaag is over de speciale opleiding van de agenten met betrekking tot minderjarigen.

Dit manier te doen is niet voorzichtig.

17. Wat betreft de documenten van verzoeker ter ondersteuning van zijn relaas, betreurt de verzoekende partij de beoordeling van de CGVS inzake de documenten die werden gedeponeerd, in het bijzonder wat het psychologische attest betreft.

Het CGVS stelt vast "(...)" (bestreden beslissing, blz 6).

Uw Raad heeft al beoordeeld dat het feit dat de verklaringen van een verzoeker om internationale bescherming niet geloofwaardig werden geacht, ontslaat de asielinstanties dan ook niet van de verplichting om de documenten te onderzoeken.²²

De redenering van het CGVS is onvoldoende in dit verband.

Bovendien, is de verzoekende partij ook van mening dat het CGVS een inadequaat beoordeling heeft gemaakt van het medische document ter staving van de verzoeken tot internationale bescherming van verzoeker.

Inderdaad, stelt het CGVS: "(...)" (bestreden beslissing, blz 6).

In dit verband moet worden gewezen op de lessen die zijn getrokken uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Uw Raad en de Raad van State, die op zijn minst verhelderend zijn. De Raad van State heeft, geïnspireerd door de rechtspraak van het EHRM, waarin het belang van dergelijke medische documenten in herinnering wordt gebracht, geoordeeld (met name in arrest nr. 100 000 van 28 maart 2013):

« (...) »²³

Deze constatering was voor de Raad tevens aanleiding om artikel 48/7 van de wet van 15 december 1980 toe te passen.

In 2020, heeft uw Raad een besluit tot weigering van internationale bescherming nietig verklaard, hoofdzakelijk op grond van de tegenstrijdigheden, de leemten en het gebrek aan samenhang in het verzoek van een Guinese asielzoeker die aan een posttraumatische stressstoornis lijdt en die een psychologisch attest heeft overgelegd waaruit dit blijkt:

« (...) »²⁴

Deze rechtspraak is door de Raad van State in verschillende arresten bevestigd. In zijn arrest nr. 244.033 van 26 maart 2019 staat bijvoorbeeld:

« (...) » (blz. 5)

Meer recentelijk heeft de Raad van State zijn standpunt in dit verband bevestigd in een arrest nr. 247.156 van 27 februari 2020:

« (...) ».

Overeenkomstig deze rechtspraak verzoekt de verzoekende partij Uw Raad te oordelen dat de verwerende partij zich niet rechtsgeldig kon beperken tot het aanvoeren van het gebrek aan geloofwaardigheid van verzoeksters' relaas en het ontbreken van een "vaststaand verband" tussen de vastgestelde psychische letsels en verzoekers' relaas, om deze documenten te verwerpen.

Uit het voorgaande volgt dat het CGVS een kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt met betrekking tot de door de Heer R. D. (...) overgelegde document – de welke zijn vrees voldoende bewijst.

18. Wat betreft het voordeel van de twijfel, indien Uw Raad zou beslissen dat er twijfel is omtrent de geloofwaardigheid van het relaas van verzoekende partij, past het te vermelden dat het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties meer bepaald het principe van het voordeel van de twijfel, als criterium voor het onderzoek van de beschermingsvraag weerhoudt.

Reeds herhaalde keren werd geoordeeld dat zelfs indien een twijfel bestaat omtrent bepaalde omstandigheden in het relaas van een verzoekende partij, de ingeroepen vrees voldoende aannemelijk is teneinde de toepassing van het voordeel van de twijfel in hoofde van de verzoekende partij te rechtvaardigen. Inderdaad,

"(...)" (Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees)

Uw Raad heeft trouwens reeds de mogelijkheid gehad naar dit principe te verwijzen om te besluiten tot de geloofwaardigheid van het relaas van de verzoekende partijen.

Bovendien, in zijn richtlijnen inzake verzoeken om internationale bescherming van minderjarigen wijst het UNHCR op de moeilijkheden waarmee kinderen te kampen hebben wanneer zij hun verhaal proberen te verwoorden, en dringt het erop aan dat het begrip "voordeel van de twijfel" ruim wordt toegepast en wordt toegepast bij de behandeling van het asielverzoek van een minderjarige (§§ 72-73):

"(...)"

Uw Raad heeft al in een arrest van 06.12.2007 geoordeeld dat het CGVS tijdens het persoonlijk onderhoud weliswaar rekening had gehouden met de leeftijd van de betrokkene, maar dat dit niet het geval was voor de motivering van de beslissing, dat het CGVS minder streng moet zijn en het voordeel van de twijfel ruimer moet toepassen bij het analyseren van zaken waarbij minderjarigen betrokken zijn.

In casu is de bestreden beslissing een kopie van de beslissing die voor een volwassene is genomen en is het niveau van de vereisten in de beslissing niet specifiek aangepast aan het profiel van een kind. Dit blijkt ook uit de conclusies van het CGVS met betrekking tot de PTSS van de verzoeker."

Verzoeker besluit dat hem de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus dient toegekend te worden of dat de bestreden beslissing ten minste vernietigd moet worden.

3.2. Stukken

3.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

3.2.2. Op 11 juni 2024 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij (onder meer) refereert aan de COI Focus "Salvador. Situation sécuritaire depuis l'état d'urgence" van 21 december 2023.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

3.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "midde" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoekster de schending aan van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, doch geeft zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze bepalingen geschonden acht.

3.3.1.2. Voor zover verzoekster de schending aanvoert van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, wijst de Raad erop dat deze bepaling bij artikel 16 van het koninklijke besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met ingang van 21 juli 2018 werd opgeheven.

3.3.1.3. Voor zover verzoekster de schending aanvoert van artikel 14, derde lid, d), van het BuPo-verdrag, wijst de Raad erop dat deze bepaling betrekking heeft op rechtbanken en rechterlijke instanties en op minimumgaranties bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen de betrokkene ingestelde strafvervolgning, zodat niet wordt ingezien – en verzoekster licht niet toe – op welke wijze deze bepaling geschonden kan worden door de adjunct-commissaris, die een administratieve overheid is, in een procedure tot het bekomen van internationale bescherming.

3.3.1.4. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat hij geen persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan aantonen nu (i) zijn verzoek om internationale bescherming uitsluitend berust op dezelfde gronden die zijn moeder – verzoekster *in casu* – aanhaalde ter staving van haar verzoek van 7 februari 2020, waarvoor de beslissing nu definitief is, en hij geen ander licht wierp op de elementen die aan de basis van deze beslissing liggen zodat inzake zijn huidig verzoek vooreerst dienstig kan worden verwezen naar de beslissing inzake het verzoek van zijn moeder, dat mede in zijn naam werd ingediend, (ii) zijn verklaringen dat twee personen op een motor een neef van zijn moeder tegenhielden en tevens naar hem vroegen en dat er benedeleden naar zijn huis kwamen om naar de neef van zijn moeder en naar hem te vragen volledig in het verlengde liggen van de reeds ongeloofwaardig bevonden problemen en hij hoe dan ook op basis van andermans problemen niet in aanmerking komt voor internationale bescherming, (iii) hij voor de rest tijdens zijn persoonlijk onderhoud geen andere problemen aanhaalt, (iv) de documenten die hij neerlegt deze vaststellingen niet kunnen wijzigen, (v) uit de informatie niet blijkt dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en (vi) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (*cf.* RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.3. Beoordeling van de bijzondere procedurele noden

In de bestreden beslissing oordeelt de adjunct-commissaris dat er op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier in hoofde van verzoeker, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen en dat aan verzoeker in het kader van de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming steunmaatregelen werden verleend. Hij licht deze maatregelen als volgt toe:

“Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.”

Verzoekster acht *“de loutere verklaring dat de minderjarige tijdens de hoorzitting werd vergezeld door een advocaat en een “speciaal opgeleide” beschermingsfunctionaris (...) niet voldoende”*, doch zij laat na in concreto toe te lichten welke specifieke bijkomende steunmaatregelen zij had gewenst voor het persoonlijk onderhoud van haar zoon op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS). Voorts is de Raad van oordeel dat het voor de beoordeling van de bijzondere procedurele noden volstaat dat erop wordt gewezen dat de betrokken *protection officer* van het CGVS die het persoonlijk onderhoud heeft geleid *“een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen”*, zonder dat daarbij een uitvoerige uiteenzetting volgt over wat deze opleiding inhield. Verzoeker toont het tegendeel niet aan.

Voorts blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS genoegzaam werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. Verzoeker verklaarde daarbij dat hij kan uitdrukken wat hij wil zeggen en dat hij de tolk goed begrepen had (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9-10). Verzoekster toont niet aan dat verzoeker niet in staat was zijn mening te geven. Een schending van artikel 12 van het Kinderrechtenverdrag, van artikel 24 van het Handvest en van *“het recht verhoord te worden”* wordt niet aangetoond.

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt besloten dat in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de rechten van verzoeker in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat verzoeker kan voldoen aan zijn verplichtingen.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart dat hij op 6 januari 2020 werd aangesproken door een lid van de bende 18 toen hij met een buurjongen was gaan voetballen en dat hem onder bedreiging dat hij en zijn familie zouden worden vermoord werd gevraagd om mee te gaan. Zijn vriend zou zijn tussengekomen en verzoeker zou hebben kunnen wegrekken. Verzoeker zou dit voorval thuis aan zijn ouders hebben verteld en dezen zouden samen met hem klacht hebben ingediend bij de politie. Verzoeker zou daarna nog een maand bang thuis zijn gebleven en op 2 februari 2020 met zijn moeder het land hebben verlaten.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de adjunct-commissaris slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar deze vaststelt dat (i) verzoekers verzoek om internationale bescherming uitsluitend berust op dezelfde gronden die zijn moeder – verzoekster *in casu* – aanhaalde ter staving van haar verzoek van 7 februari 2020, waarvoor de beslissing nu definitief is, en dat verzoeker geen ander licht wierp op de elementen die aan de basis van deze beslissing liggen zodat inzake zijn huidig verzoek vooreerst dienstig kan worden verwezen naar de beslissing inzake het verzoek van zijn moeder, dat mede in zijn naam werd ingediend, dat (ii) verzoekers verklaringen dat twee personen op een motor een neef van zijn moeder tegenhielden en tevens naar hem vroegen en dat er bendeleden naar zijn huis kwamen om naar de neef van zijn moeder en naar hem te vragen volledig in het verlengde liggen van de reeds ongeloofwaardig bevonden problemen en verzoeker hoe dan ook op basis van andermans problemen niet in aanmerking komt voor internationale bescherming, dat (iii) verzoeker voor de rest tijdens zijn persoonlijk onderhoud geen andere problemen aanhaalt en dat (iv) de documenten die verzoeker neerlegt deze vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Te dezen onderneemt verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om deze motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het poneren van een vrees voor vervolging omdat verzoeker tot de specifieke en kwetsbare sociale groep behoort van (i) jonge jongens die het doelwit van bendes in El Salvador zijn en van (ii) *“terugkeerders”*, het omkeren van de gevolgtrekkingen van de adjunct-commissaris over de voorgelegde

documenten en het herhalen van eerder door verzoeker tijdens het gehoor voor het CGVS gegeven verklaringen dat hij reeds door de bende 18 werd benaderd, blijft verzoekster daartoe echter in gebreke.

Waar verzoekster nog laat gelden dat de door verzoeker en eerder door haar aangehaalde feiten zeer geloofwaardig zijn, gezien de door verzoeker overgelegde medische verklaring waaruit blijkt dat hij lijdt aan PTSS als gevolg van deze gebeurtenissen, wijst de Raad erop dat niettegenstaande in het attest van psychologische opvolging (adm. doss., stuk 5, map met 'Documenten') wordt gesteld dat men bij verzoeker de aanwezigheid van een PTSS kan herkennen die verankerd zou zijn in de ervaring van de moeder, die diep getekend is door het geval van haar neef die gedwongen werd opgenomen in een bende, dit attest op zich geen bewijs vormt dat verzoeker en zijn moeder – verzoekster *in casu* – in El Salvador problemen hebben gekend met leden van de bende 18. Een medisch attest vormt immers geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Dit geldt nog des te meer in het geval van een psycholoog. Een psycholoog is namelijk meer afhankelijk van wat hem door de patiënt verteld wordt, in tegenstelling tot een arts, die aan de hand van fysieke vaststellingen, los van wat een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren. Dit attest werpt dan ook geen ander licht op de gedane vaststellingen en overwegingen en volstaat niet om te besluiten dat de door verzoeker en eerder door verzoekster aangehaalde feiten zeer geloofwaardig zijn. Verzoekster toont hiermee niet aan dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op onredelijke wijze wordt gesteld dat het gegeven dat verzoeker symptomen heeft die wijzen op PTSS op zich niet voldoende is om in aanmerking te komen voor internationale bescherming.

Het betoog van verzoekster is niet dienstig om de hierboven aangehaalde gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van het asielrelaas van verzoeker, te weerleggen of te ontcrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Waar verzoekster het CGVS nog verwijt zich niet uit te spreken over de risico's die verzoeker loopt om het slachtoffer te worden van gedwongen rekrutering door de bendes, gezien zijn – onbetwiste – profiel van jonge minderjarige Salvadoraan, rekening houdend met de huidige situatie van de bendes in El Salvador die kinderen onder dwang blijven rekruteren, wordt erop gewezen dat de Raad hierover in zijn arrest met nr. 273 887 van 9 juni 2022 in het kader van het beroep van verzoekster tegen de in het kader van het door haar op 7 februari 2020 ingediende verzoek om internationale bescherming reeds als volgt heeft geoordeeld:

“2.3.4.3.10. Verzoekster wijst in het verzoekschrift op het profiel van haar zoon dat overeenkomt met het profiel van kinderen die door benden worden geviseerd voor gedwongen rekrutering en haalt hierbij ook de UNHCR Eligibility Guidelines aan.

Vooreerst herinnert de Raad er aan dat bendeleden in het kader van een rekrutering personen met een welbepaald profiel viseren. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de bendes voornamelijk kwetsbare jongeren in moeilijke socio-economische situaties viseren met het oog op rekrutering en dit vanaf heel jonge leeftijd; zo vindt rekrutering meestal plaats rond de leeftijd vanaf 10 tot 15 jaar (UNHCR “Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”, p. 35-36; COI Focus 12 oktober 2020, p. 18-19, UK Home Office “Country Policy and Information Note, El Salvador: Gangs”, februari 2020, p. 25-26 en Refugee Law Initiative “An atomised crisis: reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”, p. 19).

In de landeninformatie bijgebracht door beide partijen, kan worden gelezen dat de bendes, in de wijken die onder hun controle staan, kinderen en minderjarige jongeren gebruiken voor hun criminele activiteiten (zoals op de uitkijk staan als poste), waarbij een vraag tot ‘samenwerking’ of het verlenen van diensten kan uitmonden in rekrutering. Evenwel, niet alle kinderen en jongeren, afkomstig uit wijken die onder controle staan van een bende, lopen een even groot risico om in het vizier te komen van bendes. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt immers dat het risico afhankelijk is van het profiel van de jongeren, in de zin dat de bendes voornamelijk kwetsbare jongeren in moeilijke socio-economische situaties viseren die vervolgens bij de bendes aansluiting vinden om er een identiteit te krijgen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat rekrutering door bendes in El Salvador veelal is ingegeven door persoonlijke kenmerken zoals armoede, lage scholingsgraad of de veiligheid van henzelf en hun families. Veelal gaat het om een vrijwillige of semivrijwillige rekrutering waarbij verschillende bronnen wijzen op de afwezigheid van opties voor de jongeren in deze wijken. Zo zijn het bijvoorbeeld de ouders die zich geprivilegieerd voelen omdat de bende hun kind kiest om er deel van uit te maken dan wel de kinderen zelf die dankzij de bende een soort bescherming ervaren die ze zonder de bende niet zouden hebben of voelen zij zich gemotiveerd door het krijgen van kleine voordelen (cadeautjes, maaltijden, enz.) en het winnen van respect en sociale status. Kortom, het zijn bovenal arme jongeren die, mede omdat ze lager opgeleid zijn en

vaak niet naar school gaan, dan wel jongeren die te maken krijgen met politieke, economische en sociale uitsluiting, die het grootste risico lopen op rekrutering (zie “Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”, p. 35-36; COI Focus 12 oktober 2020, p. 18-19; UK Home Office “Country Policy and Information Note, El Salvador: Gangs”, februari 2020, p. 23-27 en Refugee Law Initiative “An atomised crisis: reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”, p. 15, 17, 19-20 waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020).

Hoewel het profiel van verzoeksters zoon aan zekere van de geschetste kenmerken van jongeren voldoet, zo is verzoeksters zoon thans 14 jaar oud (administratief dossier, ‘verklaring’ DVZ, vraag 16), dient te worden vastgesteld dat uit niets blijkt dat verzoeksters gezin en haar zoon zich in een preciaire socio-economische situatie bevonden noch dat verzoekster, haar zoon of een ander lid van hun (kern)gezin enige affiniteit zouden hebben met de bendes. Zo studeerde verzoekster boekhouden, vatte zij ook de studie gerechtswetenschappen aan aan de universiteit (administratief dossier, ‘verklaring DVZ’, vraag 10; CGVS, p. 5-6) en werkte zij tot december 2019 voor het gemeentebestuur van Santa Cruz Michapa (administratief dossier, CGVS, p. 10-11). Verzoeksters kinderen liepen verder ook school in El Salvador (administratief dossier, CGVS, p. 12) en verzoekster verklaart dat zij nooit geld heeft moeten lenen om basiskosten te betalen (*ibid.*).

Er zijn in het administratief dossier geen aanwijzingen die aannemelijk maken dat daar alsnog anders over moet worden gedacht. Verzoekster maakt immers, naast haar vluchtrelaas dat ongeloofwaardig werd bevonden, geen gewag van andere elementen, omstandigheden of ervaringen waaruit kan blijken dat haar zoon bij terugkeer door de bende 18 of door een andere bende zal worden vervolgd of geïdoleerd.

Haar relaas bevat geen geloofwaardige elementen waaruit kan blijken dat hij werd of zou kunnen worden benaderd door bendes in het kader van een samenwerking of rekrutering. Evenmin zijn daartoe concrete aanwijzingen, zoals ervaringen van vrienden of familie in dit kader.”

Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen elementen aan die toelaten om hierover thans anders te oordelen.

Deze vaststellingen en overwegingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

Nu verzoekster in gebreke blijft aannemelijk te maken dat verzoeker een daadwerkelijke nood aan bescherming heeft omwille van de door hem aangehaalde problemen met bendeleden in El Salvador, is de vraag of deze problemen al dan niet verband houden met één van de criteria van het Verdrag van Genève *in casu* niet relevant. Haar betoog dat verzoeker uit hoofde van die problemen vervolging vreest omwille van zijn behoren tot de sociale groep van jonge jongens die het doelwit zijn van bendes in El Salvador is niet dienstig. Om diezelfde reden is een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in haar land van herkomst irrelevant en is haar argumentatie dat de Salvadoraanse autoriteiten niet in staat zijn om de Salvadoraanse burgers effectieve bescherming te bieden tegen vervolging door criminele bendes bijgevolg evenmin dienstig.

Voor zover verzoekster nog aanstipt dat het verblijf van verzoeker in het buitenland *an sich* eveneens aanleiding geeft tot een verhoogd risico om bij terugkeer als welvarend te worden beschouwd en het slachtoffer te worden van afpersing en de daarmee vaak gepaard gaande geweldsdaaden, wijst de Raad erop dat op basis van de landeninformatie die door de partijen wordt aangereikt niet kan worden aangenomen dat elke Salvadoraan die terugkeert louter omwille van deze terugkeer een reëel risico loopt op vervolging dan wel op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed, waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van het risico in geval van terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

Zoals hierboven uiteengezet, toont verzoekster niet aan dat verzoeker naar aanleiding van de door hem aangehaalde feiten en gebeurtenissen een actuele en gegronde vrees voor vervolging heeft bij terugkeer naar El Salvador. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat verzoeker in geval van terugkeer om deze redenen ernstige problemen zal ondervinden. Voor het overige beperkt verzoekster zich in haar verzoekschrift tot een verwijzing naar algemene informatie over de situatie van teruggekeerde Salvadoranen zonder *in concreto* aan te duiden of toe te lichten waarom verzoeker persoonlijk zou worden blootgesteld aan de daarin beschreven risico's. Het verblijf van verzoeker in België voor de duur van zijn asielprocedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor hij identificeerbaar zou zijn als persoon die in het buitenland heeft verbleven. Overigens heeft verzoeker, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt

opgemerkt en door verzoekster niet wordt betwist, in de loop van de administratieve procedure op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van het bestaan van een dergelijke vrees of een dergelijk risico.

De Raad betwist verder niet dat verzoeker bij terugkeer te maken kan krijgen met beroving, afpersing of bedreigingen, maar wijst erop dat dit een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Dit risico op beroving, afpersing of bedreigingen verschilt niet van het risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met beroving, afpersing of bedreigingen bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van beroving, afpersing of bedreiging als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoeker in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekster nalaat concreet aannemelijk te maken dat verzoeker ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar zijn land van herkomst.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in El Salvador.

3.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van zijn vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij geconcludeerd werd dat geen geloof kan worden gehecht aan de door hem voorgehouden problemen met leden van de bende 18 en dat zijn verblijf in het buitenland op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonst waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in El Salvador zou hebben gekend.

3.3.5.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds. Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en dat *“(i)n these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive*

(recast) is unlikely to arise" (zie: "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van UNHCR van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport "An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador" van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als "highly targeted and individualized" wordt gekenmerkt en waarnaar wordt verwezen in de COI Focus "Salvador. Situation sécuritaire" van 4 juli 2022. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel. Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt verder voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden, wraakacties tussen rivaliserende bendes, confrontaties tussen bendes en de autoriteiten dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld. Nergens uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

In het kader van de noodtoestand kan behoudens het hoger gestelde nog worden vastgesteld dat de Salvadoraanse autoriteiten op grote schaal personen hebben gearresteerd en vastgehouden omwille van een vermeende band met de bendes, waaronder ook onschuldige burgers die het slachtoffer zijn van willekeurige arrestaties. In deze context is er sprake van mishandelingen, het schenden van mensenrechten en vasthoudingen waarbij juridische procedures niet worden gegarandeerd. De Raad volgt het standpunt van de adjunct-commissaris dat ondanks deze ontwikkelingen in El Salvador er evenwel geen sprake is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is, noch van die aard om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voormeld artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in (interne) ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dan ook niet van toepassing.

3.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Waar verzoekster verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

3.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS genoegzaam werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich

laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

3.3.9. Waar verzoekster in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juli tweeduizend vierentwintig door:

D. DE BRUYN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

D. DE BRUYN